

Domov pro seniory v Lázních Kynžvart, příspěvková organizace

Časopis

„Na slovíčko.....“

Září 2023

Milé čtenářky, milí čtenáři,

léto je tu, slunce je vysoko na obloze a příjemně hřeje. Na blankytném nebi ani jeden mráček. Ptáčky si vesele poletují ze stromu na strom. Léto patří mezi nejoblíbenější období v roce, je to doba dovolených, dovádění i odpočinku.

V létě máme rádi teplé počasí a dlouhé večery. Během těchto příjemných, slunných dnů se v našem Domově uskutečnilo mnoho krásných akcí, např. opékání buřtů, letní slavnost, výlety do Mariánských Lázní na kolonádu... Během těchto akcí jsme spolu zažili krásné chvíle, pojďme si je tedy znovu připomenout v našem časopise „Na slovíčko“.

Přeji všem příjemné čtení.

Posezení s harmonikou

V pátek 29. srpna 2023 se u nás v domově konala akce pro seniory s názvem - Posezení s harmonikou. Akce se konala v odpoledních hodinách.

Na harmoniku hrála a zpívala paní Haufová, která navázala na dlouholetou tradici malých koncertů u nás v Domově. Klienti si užili nejen hudbu. Kdo měl chuť, přidal se i se zpěvem.

V sále panovala velmi milá a příjemná atmosféra. Spoustu odehraných písní klienti znali ze svého mládí a vzpomínali. Bylo zde i občerstvení v podobě kávy. Odpoledne si klienti užili se vším všudy.

Paní Haufové se u nás také velmi líbilo a na rozloučenou nám zahrála ještě na flašinet.

STRÁNKY POHODÁŘEK

Vážení obyvatelé a přátelé našeho Domova,

jak to tak bývá - léto, prázdniny, dovolenévše uteklo jako voda. Když se ohlédneme zpátky, musíme přiznat, že jsme si slunečních paprsků užili dosytosti. My jsme totiž neseděli doma, ale trávili jsme spoustu času venku na čerstvém vzduchu, načerpali jsme pozitivní energii ze sluníčka, opálili si minimálně tváře pěkně do bronzova, užili si výlety a akce. Toto nejkrásnější období v roce nám prostě přálo. Než se pustím do souhrnu akcí, které jsme společně zažili za posledních pár měsíců, ráda bych Vám všem popřála pevné zdraví a klidný a příjemný nadcházející podzim...

POHODA BAND

Dne 18. 7. 2023 k nám zavítal pan Šibal, který měl pro naše klienty připravený krásný hudební program. Jak jsem již psala v úvodu, využili jsme každého okamžiku, kdy můžeme být venku, proto se i tato akce konala venku, před budovou Domova, v pěkném a příjemném stínu. Nezpíval pouze pan Šibal, ale i v řadách našich klientů se našli velmi dobří zpěváci. Lidé, kteří šli kolem Domova, se zastavovali a z povzdálí sledovali a společně s námi si užili příjemnou atmosféru.

VÝLET ZA PEJSKAMA

Pravidelně k nám do zařízení dochází na canisterapii paní Stránská, která společně se svými psími přáteli dělá radost našim klientům. Její vlídné a milé chování z ní udělalo součást našeho ošetrovatelského týmu. Přijali jsme ji do „naší rodiny“. Na terapii dochází pouze s malou částí své psí smečky. Klienti rádi poslouchali vtipné historky o ostatních obyvatelích stanice. Když pes pomáhá žít a chtějí je všechny poznat osobně. Tak nám paní Stránská nabídla návštěvu a prohlídku jejího domova. Rádi jsme pozvání přijali, vše naplánovali a vyrazili směr Hřebený. Přivítání bylo velmi „chlupaté“. Hned za dveřmi nás čekalo asi 5 leonbergrů a kříženečka Nasťa. Paní domácí našim klientům připravila domácí bublaninu a výbornou kávičku. Jakmile jsme usedli, seběhli se tito velcí psi v kuchyni a dělali nám společnost. Mimo to, zrovna v té době měla paní Stránská na prázdninách malá vnoučata. Takže jsme měli všichni o zábavu postaráno, protože děti a psi jsou ta nejlepší kombinace. Po vypití kávy jsme se vypravili na prohlídku pozemku, kde byli kotce s ostatními psy a cvičák. Bylo to velmi příjemné dopoledne. Paní Stránské jsme poděkovali a vyrazil zpět do Domova. Klienti, kteří se výletu zúčastnili, byli velice nadšení. Slibujeme, že se zase někdy přijedeme podívat.

ZÁMECKÁ KAVÁRNA

Návštěvu cukrárny na zámku Lázně Kynžvart si v létě nenecháme nikdy ujít. Přivítání od servírky paní Alenky bylo velice příjemné. Usadili jsme se na venkovní terase, ze které jsme měli krásný výhled na zámecký rybník, starý mlýn a golfové hřiště. Bylo o nás postaráno opravdu královsky. Ochutnali jsme výbornou domácí pomerančovou limonádu, vychutnali kávu s hromadou poctivé šlehačky a pochutnali jsme si na vynikajících dortech a zmrzlinových pohárech. Každý si přišel na své. Atmosféra byla skutečně uvolněná a příjemná.

KOLONÁDA

Další výlet nás zavedl do nedalekých Mariánských Lázní. Prošli jsme si kolonádu, udělali jsme si pěkné fotky, poseděli v kavárně, kde nesměl chybět zmrzlinový pohár a studená limonáda, která nás všechny velmi příjemně osvěžila ve velmi teplém počasí. Stihli jsme i zpívající fontánu, ale protože se u ní nacházelo velmi mnoho návštěvníků, tak jsme zůstali v pohodlí kavárny a hrající hudbu si vychutnali tam. Toto místo je velmi okouzující a naši klienti jsou z něj vždy nadšeni. Výlet se podařil se vším všudy. Budeme se těšit zase příště....

Stránka plná nápadů, rad, zajímavostí, receptů a hádanek

Pozimní povídka

Miluji podzim...?

Když jsem byla malá, maminka nás pět sourozenců vždycky v období podzimu oblékla do pláštěnek a gumovek a vodila nás na dlouhé procházky. Ať venku pršelo nebo ne, šlo se ven. Až když jsem byla dospělá, zeptala jsem se maminky, proč to dělala, když má tak ráda doma pořádek a nás pět rošťáků jí vždycky za dveře bytu přineslo z procházky spoustu bláta na botech.

Maminka se zadívala někam mimo mne a zasněně odpověděla: "Já miluju podzim!"

Dneska už maminku nemám, už se prochází nebeskou podzimní krajinou. Tady na zemi podzim právě nastoupil svoji vládu. Krajina se rozzářila těmi nejkrásnějšími barvami od žluté a zrzavé, až po ohnivě rudou. Odstíny hnědé, propletené umírající zelení, jež se zjara znovu narodí.

Denně, když jdu pěšky do práce, procházím okolo smíšeného lesa a přistihla jsem se, jak se mi při pohledu na tu paletu podzimních barev rozbuší srdce. Dýchám zhluboka a slastně přivírám oči...

Dnes opět. A najednou jsem si vzpomněla na mamčiná slova a její náklonnost k tomuto ročnímu období.

Nikdy předtím jsem nepřemýšlela o tom, jestli mám ráda zimu, léto, jaro, nebo podzim. Dnes mi to ale došlo!

Podobám se mamince víc, než jsem si kdy uvědomovala.

Listnaté stromy na okraji smrkového lesa, jejichž větve úplně zmizí a nejsou vidět. Listí žluté, jako jiskřičky nad plamenem ohně se v pravidelných rojích jakoby vznášejí nad zemí. Člověk má pocit, že je to hejno zvláštního druhu motýlů, které se co chvíli vznesou a někam odletí.

Že ta nádhera je jen dočasná. Otáčím se cestou do práce, když tuhle překrásnou scénérii míjím, abych se ujistila, že tam stále ještě je. Znovu a znovu.

A když se otočím potřetí, po čtvrté, je ten obrázek zase jiný, s měnícím se úhlem pohledu.

Pokaždé však úchvatný je. Tohle umí prostě jen podzimní příroda. Umělec umělců. **Musím si přiznat, že asi "Miluju podzim!"**

Co si dnes dobrého připravíme. A jelikož brzy přijde podzim, tak si uvaříme něco opravdu podzimního a na zahřátí.

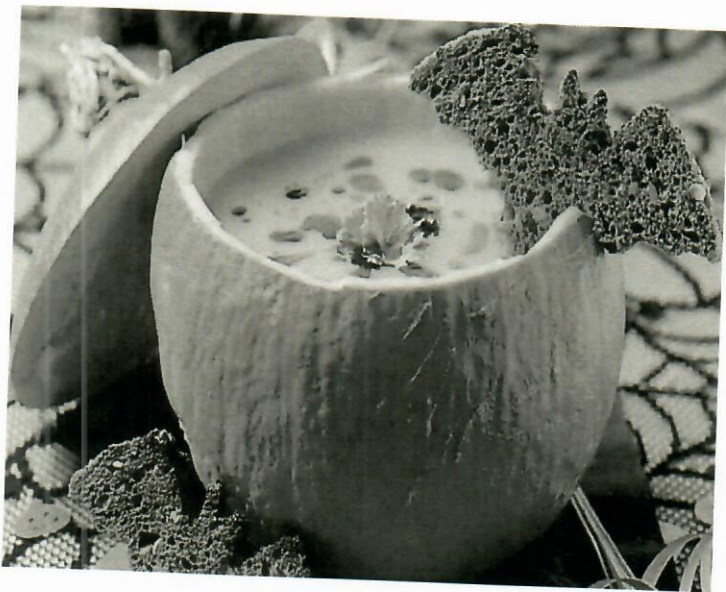
Jaká zelenina jednoznačně patří k podzimu? Dýně. Je jich mnoho druhů, ale asi nejoblíbenější je hokkaido. Je krásně červená či oranžová, nemusí se loupat a dají se z ní připravit jak slané, tak sladké dobroty.

Dýňová polévka: Klasika, která zahřeje

Nemůžeme začít ničím jiným, než je dýňová polévka. Tahle lahodná krémová polévka nesmí chybět na žádném podzimním stole. Vynikající je s kokosovým mlékem, ale i s květákem.

Já osobně mám nejraději dýni hokkaido, která se nemusí loupat, pouze se vydlabe.

Dýně je přímo nabitá cennými minerály a vitaminy, které je v období redukčního režimu důležité zodpovědně doplňovat. Přestože tahle polévka má jen minimum kalorií, překvapí vás svou sytostí.

Postup:

Dýni nakrájejte na kostky, v míse smíchejte se lžící olivového oleje, solí, pepřem a stroužky česneku. Poté kostky naskládejte na plech na pečicí papír a nechte péct zhruba 25 minut na 180 °C.

V kastrolu orestujte cibulku na trošce oleje, přidejte pečenou dýni a zalijte vývarem. Nechte vařit asi 15 minut. Nakonec vše rozmixujte a dochuťte solí, pepřem a špetkou chilli.

A na závěr trojice hádanek ve verších pro dobrou náladu.

Vodou mě zalévají,
na oheň dávají,
nožem mě krájejí,
zuby mě trhají.
Nikdo se beze mne
dosyta nenají.

(Chléb)

Třpytíme se v noci,
třpytíme se ve dne.
V noci nás obdivuješ,
ve dne nezříš žádné.

(Hvězdy)

Potřebný je velice lidem všem,
nehlídán však škodí a ničí.
Vodou pak je-li pokropen,
zajde, jen divoce syčí.

(Oheň)

Napsáno devadesátiletou

Na oslavu stárnutí jsem jednou napsala 45 ponaučení, které mi uštedřil život.

1. Život není spravedlivý, ale je pořád dobrý.
2. Když jsi na pochybách nebo v nejistotě, učiň jenom další krůček.
3. Život je příliš krátký na to, abychom marnili čas nenávisť ke komukoliv.
4. Tvoje práce se o tebe nepostará, když budeš nemocen. Tvoji přátelé a rodiče ano. Udržuj s nimi kontakt.
5. Vyplať svoje kreditní karty každý měsíc.
7. Nemusíš vyhrát každý spor. Souhlas s nesouhlasem.
7. Plač s někým. Je to mnohem hojivější, nežli pláč o samotě.
8. Je v pořádku dostat vztek na Boha. On to vezme.
9. Začni šetřit na důchod od první výplaty.
10. Když přijde na čokoládu, odpor je marný.
11. Usmiř se s minulostí. Tak ti nebude kazit přítomnost.
12. Je v pořádku dovolit svým dětem, aby tě viděly plakat.
13. Neporovnávej svůj život s jinými. Nemáš představu o tom, čím všim museli projít.
14. Jestliže vztah musí být tajný, neměli byste v něm být.
15. Vše se může změnit během mrknutí oka. Ale nebojte se, Bůh nikdy nemrká.
16. Zhluboka se nadechni. Uklidňuje to mysl.
17. Zbavte se všeho, co není užitečné, krásné nebo radostné.
18. Co tě nezabije, to tě posílí.
19. Nikdy není pozdě na to, mít šťastné dětství. Ale to druhé záleží jenom na tobě a nikom jiném.
20. Když přijde k tomu, jít za tím, co v životě miluješ, neber ne jako odpověď.
21. Rozsviť svíčky, natáhni hezké prostěradlo, oblékni si svůdné prádélko. Nešetři si to na slavnostní příležitost. Dnešek je slavnostní.
22. Přípravy přeháněj, potom ale jdi s proudem.
23. Buď výstřední teď. Nečekej na stáří, abys oblékl purpur.
24. Nejdůležitější pohlavní orgán je mozek.
25. Nikdo nemůže za tvé štěstí kromě tebe.
26. Zarámuj každé tzv. neštěstí těmito slovy: "Bude to mít nějaký význam za pět let?"
27. Vždycky zvol život.
28. Odpusť každému všechno.

29. Co si o tobě myslí ostatní lidé tě nemusí zajímat.
31. Čas léčí téměř všechno. Dej času čas.
31. Ať je situace jak chce dobrá nebo špatná, změní se.
32. Neberte se tak vážně. Nkdo jiný to taky nedělá.
33. Věřte na zázraky.
34. Bůh tě miluje, protože je Bohem, ne pro to, co jsi udělal či neudělal.
35. Nebilancuj život. Ukaž se a dělej většinu z něj teď.
36. Stárnutí poráží jinou možnost - zemřít mlád.
37. Tvoje děti dostanou jenom jedno dětství.
38. Všechno, na čem nakonec doopravdy záleží je, že jsi miloval.
39. Dostaň se ven každý den. Zázraky čekají všude.
40. Když my všichni naházíme naše problémy na hromadu a uvidíme ještě někoho, měli bychom si ty svoje vzít zpátky.
41. Závist je mrhání časem. Už máš všechno co potřebuješ.
42. To nejlepší je teď.
43. Bez ohledu na to, jak se cítíš, vstaň, oblékni se a ukaž se.
44. Dávej.
45. Život není spojen s ohýbáním se, ale je to pořád dar.
46. Přátelé jsou rodina, kterou jsme si vybrali

Napsala devadesátiletá Regina Brett, z Plain Dealer v Clevelendu, stát Ohio, USA

ENY A CHLÉB

DALŠÍ Z PŘÍBĚHŮ PSÍ CANISTERAPEUTICKÉ PARTY

TAK TOTO JE ENY, NAROZENA 23. 11. 2016, PLEMENE LEONBERGER

Zdravím opět všechny milovníky psů a leonbergrů zvláště. Jakožto člověk, kterého moji leoni několikrát – no tak dobrá – mnohokrát přesvědčili, že jsou to úžasní šílenci, od kterých lze očekávat neočekávatelné a nemožné, tak jsem ani od Eny (našeho přírůstku ve smečce) nečekal nic jiného, než podílnictví na vylomeninách celé smečky.

Eny nezklamala. Od prvního dne nám dávala radost a vymýšlela bejkárny. My ji zase za to zbožňujeme a občas nějakou vrátíme.

Když přiběhne uprostřed deště mokrá a strašně špinavá, ovšem hrozně veselá, přičemž skokem do mojí postele, kde já zrovna dřímám, po tom co jsem zrovna vypil kafe a udřenej odpočívám, tak toho veselého psa upřímně nenávidím.

Peřiny špinavý,
prostěradlo špinavý, já
špinavej a důkladně
olízanej se zvedám, že
se pomstím. Odkráčíme
do koupelny, kde jí
důkladně vykoupu a
pomstím se jí. Jenže to
má malinkatou chybu,
ona se ve sprcháči
koupe ráda. To není
žádná pomsta drhnout

vysmátýho čokla, co chrochtá blahem. Navíc se ta mrcha vyválí v každým
sajrajtu a doma rovnou zatačí do koupelny! To je k uzoufání, takhle jí za chvíli
vypadá srst.

Zkusím taktiku
nevšímat si jí, jenže to
ze mě ta důra zase
nesleze, takže se jdu
koupat já a ona se
normálně připojí.
Neuvěřitelné. Začínám
jí podezřívát, že
opravdu do toho
svinstva leze jen kvůli
koupeli. Na vycházce
po městě to totiž

neudělá, tam se chová jako dáma a všichni jí to baštěj, jaká je supr. A ty řeči - ty
jsi krásná, no to jí máte vidět, jak se vystavuje potvora.

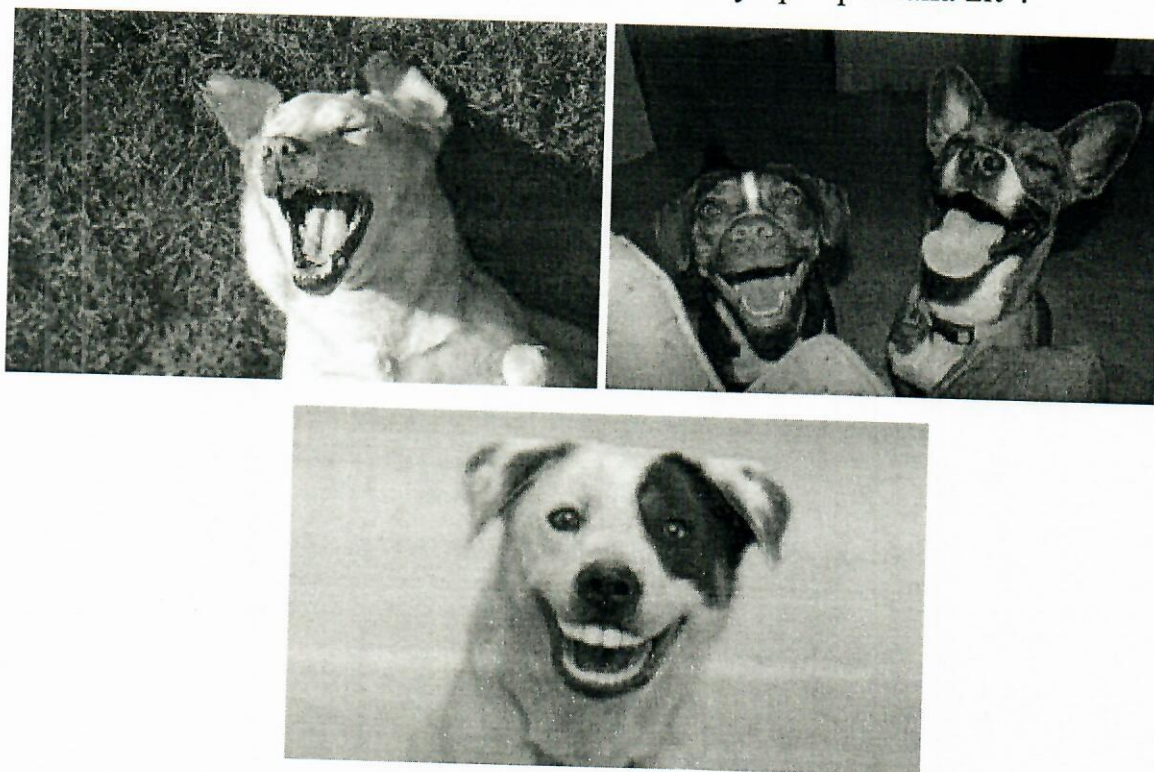
Počkej já na tebe vyzraju! Tak jsem jí párkrát jen nechal vyschnout a
vyhřebelcoval. Tady to máš jí říkám, jenže ona leží a ještě si natáčením říká,
jakej bok jí mám česat. No co.. Je dobře, že si to užívá, než abych jí lovil po
baráku. Ovšem přátelé, ten pes miluje naprosto všechny způsoby údržby, které
mohou psi mít. Teď jen čekám, kdy si řekne o solárko a masáže, až přestane

drbání pod krkem stačit. To jsem ještě neviděl. Navíc je mistr světa v zapatlání se v čemkoliv a stupňuje svoje mistrovství. Kravince to je jen začátek. Mrtvej ježek, tak to už je na omdlení, ale máte vidět tu modelku, jak pádí do koupelny.

Vrchol smradu nasbíraného je ovšem bez konkurence rybí pomazánka na měsíc starém chlebu. Ten chleba k nám musel dojít jak se hýbal. Řval jsem jako pominutej, ale ta kravka se postavila nad ten chleba, aby ho měla přesně pod sebou podívala se na mě s vítězoslavně roztáhnutou papulou a lehla si do toho. Vyválela se v tom tak důkladně, že tam tráva neporoste tak měsíc. Konec - šmitec! Vyhlašuju poplach číslo pět tj. nejvyšší nebezpečí. Ta nesmí doběhnout domů přede mnou, jinak volám do Liberce protichemickou jednotku. Rozběhnul jsem se ke dveřím baráku, jako že jí zatarasím cestu a vykoupu ji, když po tom tak touží. CCCCCCCC ... Udělala mi kličku jako Cristianu Ronaldu a já se rozplácl, jako ten nejmarnější obránce na světě zatímco ona ladně skočila do peřin. Jsem velmi, velmi smutný, další leon, který ze mě dělá vola. Výborně - asi tak 194 k 0 pro leony. Hlavou mi běží jak dlouho budu ten smrad dostávat prakticky z celého baráku. Vypadá to na stan před barákem na hodně, hodně dlouho.

Ovšem přátelé není nad to mít šťastného psa. A já jsem rád že moje smečka šťastná je. Přeji všem krásný den:)

Převzato se souhlasem z webových stránek „Když pes pomáhá žít“.

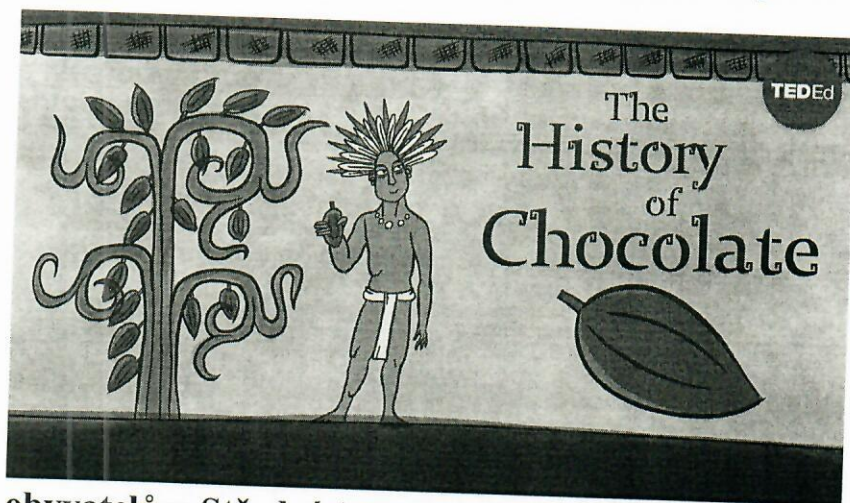
BOHATÁ HISTORIE ČOKOLÁDY: RITUÁLNÍ NÁPOJ, AFRODIZIAKUM, LÉK NA ŽALUDEK I OBLÍBENÁ POUCHOUTKA KRÁLŮ

Pod pojmem čokoláda si dnes většina z nás vybaví tabulku čokolády nebo jinou sladkost. Během své dlouhé historie však byla čokoláda konzumována především jako hořký nápoj. Moderní výzkumy dokládají znalost kakaa už v době před 3 500 lety.

ČOKOLÁDA – S KÝM MÁME TU ČEST?

„Čokoláda se vyrábí z plodů kakaovníků, které pocházejí ze Střední a Jižní Ameriky. Plody se nazývají lusky a každý lusk obsahuje asi 40 kakaových bobů. Fazole se suší a praží, aby vznikly tzv. kakaové boby. Podle etymologů pochází slovo „čokoláda“ z aztéckého výrazu „xocoatl“. Výraz označoval hořký nápoj, který se vařil z kakaových bobů. Kakaovník se latinsky nazývá *Theobroma cacao*, což lze přeložit jako „pokrm bohů“.

Prastarý nápoj amerických indiánů

Sophie a Michael Coe, autoři knihy *Pravá historie čokolády*, poukazují na lingvistické důkazy o konzumaci čokolády, které sahají až do doby před 4 000 let k Olmékům, prastarým

obyvatelům Střední Ameriky. Zbytky kakaa byly také objeveny na 3 500 let

staré olmécké keramice nalezené v Hondurasu. Historikové se domnívají, že byla dužina kakaových bobů fermentovaná na alkoholický nápoj a **díky obsahu stimulačních látek používaná jako obřadní nápoj.**

RITUÁLNÍ NÁPOJ, CENNÉ PLATIDLO I AFRODIZIAKUM

Od Olméků převzali výrobu kakaa středoameričtí Mayové a Aztékové. Čokoládu **uctívali jako magický nápoj od bohů, pili ji při různých oslavách, obřadech**, ale také běžně v domácnostech. Nejčastěji si ji smíchávali s chilli papričkami nebo medem. Aztékové si kakaových bobů **cenili nad zlato a používali je jako platidlo**. Bernal Díaz, který doprovázel Cortéze při dobývání Aztécké říše, napsal o aztéckém vládcí Montezumovi II.: „*Čas od času mu podávali v pohárech z ryzího zlata jistý nápoj vyrobený z kakaa. Říkalo se, že mu to dává moc nad ženami (...) Viděl jsem, jak přinesli více než padesát velkých džbánů kakaa s pěnou a on z toho něco vypil.*”

Z ŽALUDEČNÍHO LÉKU LUXUSNÍM NÁPOJEM KRÁLŮ

Některé zdroje připisují dovezení čokolády do Španělska Kryštofu Kolumbovi, jiné Hernanu Cortesovy. Od roku 1585 ji do Evropy pravidelně vozili Španělé. Pro svoji hořkou chuť byla **zpočátku používaná jako žaludeční lék**. Poté se nápoj začal sladit, díky čemuž se na konci 16. století stal **oblíbenou lahůdkou španělského královského dvora**. Brzy se tato luxusní pochutina rozšířila po celé Evropě. V 18. století se v Londýně, Amsterdamu a dalších městech otevíraly módní čokoládové domy pro místní smetánku. Vysoká poptávka vedla v Novém světě **k budování plantáží, na kterých pracovali zotročení domorodí obyvatelé.**

HOLANDSKÝ VYNÁLEZ ZPŘÍSTUPNIL ČOKOLÁDU VŠEM

V roce 1828 objevil holandský chemik Coenraad van Houten **způsob výroby kakaového prášku** pomocí alkalických solí. Takto vyrobená čokoláda se proslavila jako „holandské kakao“. Zároveň vynalezl také **lis na kakao, který umožňoval snadné a levné získání kakaového prášku**. Díky oběma objevům se čokoláda stala dostupnou pro širokou veřejnost. Do 19. století se čokoláda konzumovala především jako nápoj. V roce 1847 vyrobil z **kakaového másla, cukru a čokoládového likéru britský čokolatiér JS Fry and Son první čokoládovou tyčinku**. Mléčná čokoláda spatřila světlo světa v roce 1876, když švýcarský čokolatiér Daniel Peter přidal k čokoládě sušené mléko.

Převzato z webu Nespěchej.cz

JASNĚ MAMI, MÁŠ PRAVDU

Vždycky jsem si myslela, že nejvyšší hodnota je pravda. Pravda a svoboda. To druhé si myslím pořád, ale pravda? Jaká je její hodnota, když ji nechceme slyšet? Nebo když dokonce ublíží?

Jdeme s maminkou Průhonickým parkem, je do mě **zavěšená, ale její ruku necítím**. Vždycky si zakládala na tom, že žena má být půvabná a elegantní jako víla, a víly přece neváží nic. „*Tady jsem naposledy byla s tvým tatínkem,*“ řekne a očima pohladí skalničky koupající se v odpoledním slunci. „*Ne ne, mami, byla jsi tady se ségrou,*

před pár měsíci.“ Tatínek tu byl naposledy někdy v osmdesátkách, pomyslím si. Během hodinové procházky **absolvujeme tuhle krátkou výměnu snad desetkrát**. Nakonec povolím. „*Jo, mami, byla jsi tu s tatínkem.*“

Máma je viditelně spokojená, že může **uvolnit tok vzpomínek směrem, který jí dělá dobře**. A mně dochází, že o tohle celou dobu šlo. Už nejde o pravdu, jen o pocity. Píše se to v každé příručce pro lidi, kteří pečují o staroušky, jimž svět přestává dávat smysl: **nesnažte se je přesvědčit, že něco je tak, jak to vidíte vy**. Odved'te řeč jinam nebo prostě souhlaste.

Já tomu říkám ponořit se. Zjistila jsem, že **maminka je nejspokojenější, když je s někým, kdo se umí ponořit do jejího světa**. S někým, kdo jí nevymlouvá, že tatínek umřel předčasně (*dožil se skoro devadesáti*). Pro ni to totiž předčasně bylo: zemřel dřív než ona, tak jak by to mohlo nebýt předčasné? Taky nemá smysl jí říkat, že něco jsme už probraly desetkrát. Nebo jí vysvětlovat, že s ní nemůžu ve všední den na procházku po Praze, protože mám práci.

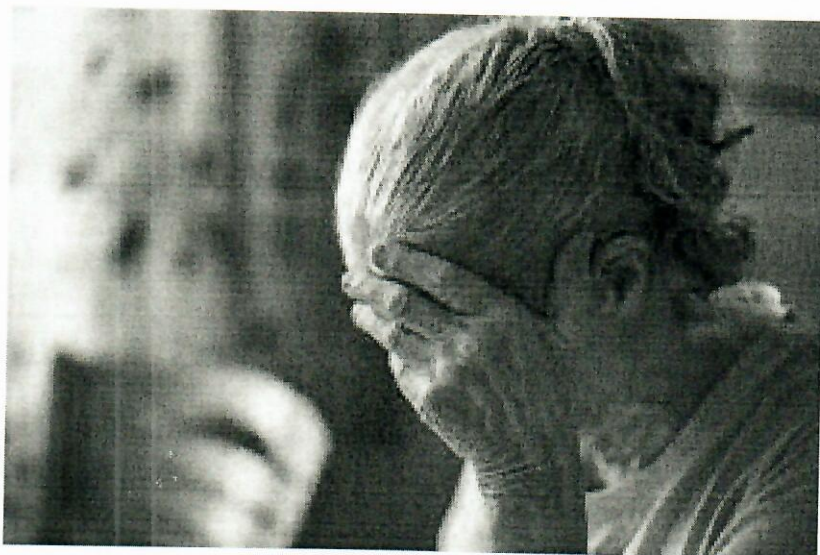
Duševní nemoc má spoustu ošklivých stránek, ale taky jednu dobrou. Pokud jste celý život pořád žili jen pro druhé až tak, že jste úplně zapomněli sami na sebe, je tu šance, že na stará kolena se konečně vrátíte k sobě. Zapomenete na společenské zábrany, které vám velí takzvaně neobtěžovat druhé, a bez skrupulí po nich chcete, aby se o vás starali, pečovali o vás a byli s vámi. Pokud možno nepřetržitě. Jako by si duše, celý život zanedbávaná, protože si vzala za cíl uspokojovat potřeby všech okolo dřív než potřeby své, konečně svobodně poskočila. Ať se to zdá jakkoli paradoxní, **ubývání duševních schopností dalo mamčině duši křídla** a připomnělo jí, že existuje a má právo být opečovávaná.

Nedokážu si vybavit, že by máma kdy měla nějaká jiná přání než „ať jsme všichni zdraví“. Nebo touhy a bolesti – ty už vůbec ne. **Nemáš právo si stěžovat**, když si žiješ tak dobře, peskovala máma sama sebe, když odkudsi probleskovaly pochybnosti.

Co chce nebo potřebuje její duše, co by skutečně chtěla dělat ona sama a kolik toho vydrží, na to se neptala nikdy.

Teď, když je většina z jejích přání nesplnitelná, je konečně má. Chtěla by, aby táta žil. Chtěla by jezdit na výlety a cestovat. Mít znovu kamarádky, které už nejsou a na které, když ještě žily, neměla čas. A hlavně: **být s rodinou, pokud možno nonstop.**

Nic z toho jí už nemůžu dát – rozhodně ne v té míře, jakou by potřebovala. Ale můžu se s ní ponořit do jejího světa, který mnozí vidí jako nemoc, a on přitom možná je naopak cestou správným směrem. K sobě.

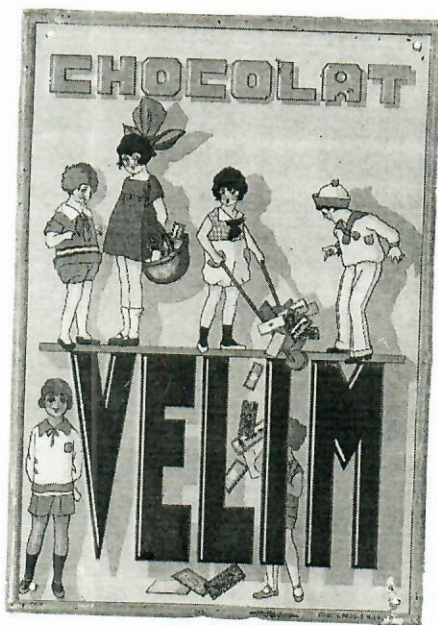
KDYŽ SE PRALO S MÝDLEM S JELENEM A PILA CIKORKA
PŘIPOMEŇTE SI RETRO ZBOŽÍ Z REKLAM

Vedle kakaa a čokolády firma Stollwerk prorazila také s mléčnými karamelami. Firma **Stollwerk** chtěla upozornit, že využívá kvalitní mléko, proto je na reklamě zobrazen pasáček v bavorském kroji.

Historie olomoucké **Zory** se začala psát v roce 1898 a největšího rozvoje se dočkala po vzniku samostatného Československa ve 30. letech minulého století. Byla konkurentem pražské firmy Orion.

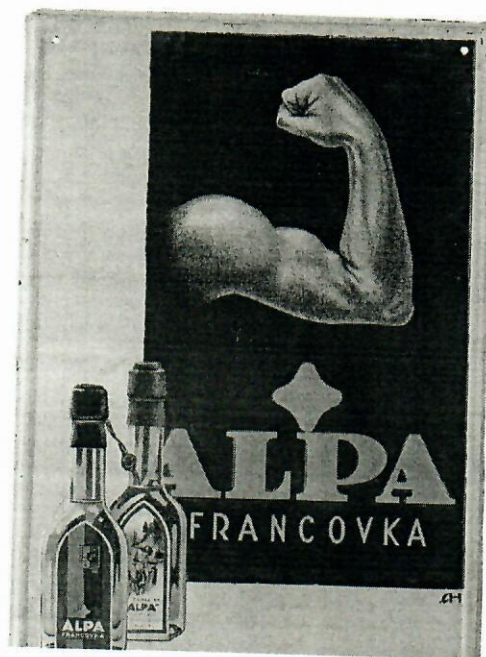

Velimská továrna se původně zaměřovala pouze na cikorku, později začala vyrábět čokoládu a jako vůbec první přišli roku 1910 s výrobou žvýkací gummy na území Rakouska- Uherska.

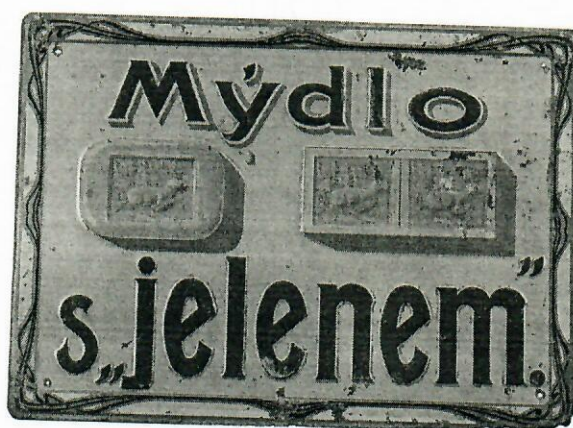
Nejznámějším výrobkem firmy Convallaria, kterou v Brně založil začátkem 20. století Alois Mikulášek, se stala **zubní pasta Libuše**. Vlastenecké jméno ji dal podnikatel v tehdy silně poněmčeném městě záměrně a sklídl veliký úspěch.

Za zrodem značky **Alpa** stál Josef Veselý z Brna, který začal vyrábět Alpu s typickou mentolovou vůní. Na reklamu údajně použil jako vzor fotografii paže známého zápasníka Gustava Frištejnského.

Mýdlo s jelenem je dnes již legendární výrobek firma Schicht. Jeho zakladatel Georg Schicht ho začal vyrábět ve sklepě v ve svém domě v Rynolticích na Liberecku. Po rozkvětu firmy jeho syn přesunul výrobu do Ústí nad Labem a ještě před 1. světovou válkou z ní udělal největší evropský podnik svého druhu.

Ze stejných surovin jako mýdlo s jelenem, vyráběla firma Schicht také prací extrakt s názvem **Chvála hospodyňky**, což byl český překlad německého Frauenlob. Sloužil hlavně k namáčení prádla a chlubil se výraznými bělicími účinky.

JAK BABIČKA S DĚDEČKEM HLEDALI PEJSKA

V jednom domečku na kraji vesnice žili dědeček a babička a ti měli pejska. Byl to takový malý chlupatý psíček a oba starouškové ho měli moc rádi.

V jednom domečku na kraji vesnice žili dědeček a babička a ti měli pejska. Byl to takový malý chlupatý psíček a oba starouškové ho měli moc rádi.

Jednou, bylo to zrovna po obědě, dala babička pejskovi do mističky kousek vařeného masa. Už se těšila, jak si to pejsek přiběhne sníst, ale on nikde.

„Dědečku, neviděl jsi našeho pejska?“ ptala se babička.

Jak babička s dědečkem hledali pejska, Anička I.

„Není pod stolem?“ ptal se dědeček a ohnul se, aby se tam podíval. Ale pejsek tam nebyl.

„To je divné,“ lamentovala babička.

„Ještě nikdy se nestalo, že by nepřišel, když zaslechne zacinkat svou mističku.“

Babička s dědečkem chodili po domě a hledali, jestli pejsek nespí u sebe v pelišku, jestli nezalezl

pod schody nebo jestli se neschoval do koupelny. Tam se totiž občas chodil schovávat, když se náhodou něčeho polekal. Ale pejsek nebyl ani tam, ani tam.

„Ty, dědečku,“ vzpomněla si najednou babička. „Nepouštěli jsme ho před obědem na zahradu? Aby tak ještě utekl a ztratil se!“

„Neměj strach, babičko,“ uklidňoval ji dědeček. „Určitě ho najdeme.“ Dědeček s babičkou se ustrojili a vyrazili ven hledat svého pejska. Vyšli před dům a volali, ale pejsek nepřišel.

Šli zahradou kolem kurníku. Babička se otočila na slepičky. „Slepičky, neviděly jste tady našeho pejska?“

„Kokoko, neviděly.“

Za plotem jejich zahrady se v ohradě pásli koně.
„Koničci,“ volal na ně dědeček. „Neviděli jste tudy běžet našeho pejska?“
„Íhahá, neviděli.“

Od koní se k babičce přihnala kočička a začala se jí mazlit o nohy.
„Kočičko, neviděla jsi našeho pejska?“ ptala se babička.
„Mňau, neviděla.“

Po nebi přeletěla vlaštovka. Letěla nízko a hlásila, že bude brzy pršet. Babička s dědečkem se vrátili domů, aby nezmokli. Byli moc smutní, že pejska nenašli.

Když ale vešli zpět do domu, babička slyší, že někde něco bručí.

„Dědečku, nebruč.“

„To nebručím já, babičko,“ povídá dědeček a oba poslouchají, odkud ten divný zvuk přichází.

Došli až do ložnice, kde to bručení slyšeli nejsilněji. Ozývalo se z postele. Babička přišla blíž, odhrnula peřinu, a co nevidí! V posteli spí jejich pejsk.

„Tak tady ses nám schoval, ty darebo,“
směje se babička a hladí pejska.
Pejsk se probudil a přestal hlasitě chrápat.
Vesele vrtěl ocáskem.
„Chrápeš hlasitě jako medvěd,“ smál se
dědeček a už se hrnul k pejskovi, aby ho
zvedl do náruče. „A my už se báli, že ses
nám ztratil!“

V domečku na kraji vesnice bylo ten den veselo. Dědeček s babičkou našli svého pejska a žijí tam s ním šťastně a spokojeně až dodnes.

Je jaro! Podívej, motýl, včelka a tam pěnkava! Dokonce nám letos vylétla i inflace!

